

Humrový lapátie 3

Humr ve Švédsku (18.-28.9.03)

Jednou se mi takhle podařilo sehnat zpáteční lístek do Štoku (Stockholmu) za 950 Kč. Zlanařil jsem ještě Pardála a Kozika. Žel Bohu lístek zbyl už pouze jeden, který jsem si usoplil pro sebe- sobec jedna. A Pardála nechal jet do Polska a Kozika nechal doma.

Jede se nádherným dvouposchodovým autobusem, ve kterém jsem ještě v životě neseděl. V celém autobuse je pouze pět nesklopných sedadel a pět sedadel s bezpečnostním pásem. Ale pouze jedno jediné, jež skýtá obě tyto výhody naráz. Chytřejším z vás asi nemusím vykládat, kde jsem seděl a hloupí mají smůlu. Ale později jsem zjistil, že toto místo skýtá i celou řadu dalších neocenitelných výhod: nefachčí tu klimatizace, není tu lampička, není vidět na televizi, řve tu motor a jiné undatry. OLÉ! Na videu se promítají Pelíšky, ale borec, co má asi dva metry třicet a víc lupů než já a ségra dohromady, kmitá hlavou, že nic nevidím. Při Armagedonu své kmitání zrychlil na neuvěřitelnou frekvenci a přidal ještě jiné, mě dosud neznámé, pohyby, až mu lupy na hlavě drandí jak pedofil na třináctce. Ke konci odchází. To je dobře, na US filmech jsou nejlepší jenom konce. A taky že jo. Brečím! Jsem tu za trotha, sousedi se mi smějí a dávají mi burčák se slivovicó. Brňáci. Kurva, dyk já su taky Brňák. Pak se ještě promítají Postřižiny, ale z baru se vrací lupofrk a hlavokejv a já vidím zas hovno.

Na Švédsko-německé čáře nemusíme ani ukazovat pasy. Z trajektu jsem vypleskanej jak lečo. Po příjezdu do Štoku prší. Hned si chci udělat foto, jenže jsem doma nechal film, a tak cvakám naprázdno a dívím se, že foťák nepřetáčí.

Z hlavního nádraží jsem vydřenej jak brzdozá destička. Milión lidí, milión pokladen a jenom IC vlaky, žádněj osobák. Po zjištění ceny do Östersundu (cca 650 km) jsem skoro upadl do mdlob a nepomohlo ani ujištění pěkné Švédky, že je to opravdu luxusní vlak- 880 Švédských korun

Rád bych napsal pár maličností o Siljanské oblasti, kde jsem měl tu čest pobývat. Třeba se to bude hodit dalším návštěvníkům této překrásné oblasti.

Předně: kolem jezera Siljan vede okružní turistická cesta dlouhá 347 km, která začíná a končí ve městě RÄTTVIK. Možnost nástupu na tuto stezku je i z měst MORA a ORSA. Cesta je značená oranžovými pruhy na stromech a je dost obtížná. V létě je tam komárů na chcípnutí a na podzim zase plískanice. Prodlíráš se křovím a prcasíš se v bažinách, ale odměnou jsou Ti krásné výhledy na krajinu stejnou jakou Ti nabízí Sibiřská tajga se spoustou samot a zapadlých vísek. Navíc jsou po každých 10-30 km tzv. Rastsugy, neboli útulny pro sešlé pocestné. Vždy se zásobou dřeva, sekerou a pilou. Nemusím snad říkat, že povinností návštěvníka je doplnit spálené dřevo.

Další a poslední tur. Značka v této oblasti vede z MORY do 90 km vzdáleného cíle. Nazývá se VASALOPSLEDEN. V zimě se jmenuje VASALOPSPÅREN a jezdí se tu na běžkách. I zde jsou útulny, ale mnohem pohodlnější. Ani se mi nechtělo věřit, že jsou volně přístupné veřejnosti.

(1 Šv. Koruna= 3,5 Čs. Koruna) je opravdu moc. A to jsem chtěl jet až do Abiska, to bych musel doma vytunelovat banku. V obchodě to není o moc lepší. Mám tu např. na: 9 točených piv nebo na 12 minerálních vod+ jedny sirky nebo na 25 chlebů+ 2 rohlíky. Nakonec si kupuji lístek autobusem do Mory. Původně měl stát 165 korun, čímž bych se dostal i zpět, ale jistým informačním embargem se stalo, že stál 205 korun → křeč. Ale nezoufám si, lébrž nějak bylo a nějak bude. OLÉ a to se vyplatí. Spím kus za Morou v pangejtu ve stanu, který jsem si vzal (no jo už měknu), lébrž má plachta opravdu není použitelná. Prší je tma a já ho nemůžu postavit (ten stan samozřejmě).

Ráno je pěkně, a tak neváhám a po nějaké polňače si to šinu vsříct Stockholmu. Bohužel asi po pěti kilometrech cesta končí elegantní otočkou. Jdu dál po vyšlapané pěšince, ale i ta záhy končí u jakési boudy. Jdu dál. Bez cesty. Marast střídá sajgon. Po chvíli se topím v bažinách březové tajgy a pak se zase prodírám hustou březovoborovou džunglí. Po celodenním pochodu touhle pohodou vylézám večer na silnici zničen a uondán 500 m od Mory. OLÉ! Koukám na mapu a měním plán. Najdu okružní turistickou značku a po ní se vydám do dalšího města vzdáleného asi 105 km. Spím kousek od Mory. Dělán si oheň a najednou přiběhl nějaký švédskéj usoplenec. Něco mekotá, ukazuje mi nějaké papírek, ukopl mi šňůru u stanu a peláší dál. Za chvíli další. Lekl se svítí mi baterkou do ksichtu, blekotá, ukopl šňůru a prchá. třetí zas, ale ten teda alespoň neukopl tu šňůru. Aha, to bude zřejmě nějaká bojovka, však já jim ukážu bojovku po česku a už jedu- trhání papíru, škrtání sirek, bláznivý chechot a jakot, oběšenec, mimozemšťan a jednu dívčinu jsem honil po lese z nožem. A to mě teď ještě napadlo, že mám v batohu kuklu. OLÉ. To bude přča! Chvíli nikdo nejde, ale pak vidím hned pět děcek, aha tak už se to tam doneslo a pouštět je radši po pěti. CHE CHÉ, vyjekl jsem a vyskočil na ně z křoví. V kukle, v jedné ruce bowiák a v druhé pořádný klacek. Ježíš, tyhle jsou skoro dospělí, to jsem asi trochu přehnal. No ale i oni prchají, jenom jeden se mi chtěl postavit, ale stačilo trochu máchnout kudlou a rozeběhnout se proti nim a už prchají pryč. To jsem asi trochu přepísk. A taky, že jo. Za chvíli přicházejí dva dospělí a ta partička pěti mladých. Mají klacky, nože, skopli mi šňůru a něco na mě řvou.

„Excuse me, I don't understand.“

„Now, you go with us to police station!“

„I? And why?“

„You terored our children. You are fool!“

„It must be some mistake.“ Tato odpověď je trochu zaskočila, ale zřejmě jsou Švédové náramně důvěřivý národ, protože mi to celkem zbaštili: „And didn't you see a men with mask?“

„With mask?“ divím se a nenápadně cpu kuklu do kapsy, „No.“ A pak do mě zas něco tlačí Švédi. Rozumím dost málo, jen sporadicky. „...tady nebezpečno...maniak....dvě děti záchvat....policie....pokuta!“ nakonec jsem je přesvědčil, že se ubráním. Nechali mi tu alespoň pořádnou sukovici a jednu světlici, prý půjde-li do tuhého mám ji odpálit, prý už je to domluvené i s policií. Tak to je hustý. Dobrou noc.

Ráno prší. Vyrážím dál po silnici, po 23 km jsem došel do nějakého městečka na ostrově, což samozřejmě netuším a snažím se obejít to velké jezero. Marně. Z ostrova jezero neobejdeš. To si zapamatuj, může se ti to někdy hodit. A tak se vracím zpět po silnici. Nohy mám samý otlak a

opruzeninu (pro blbý- pucejře).

Na každém dni se snažím najít něco pozitivního. Dnes třeba se mi podařilo asi na 38. pokus rozdělat oheň a navíc mi z pusy vypadl kus salámu, ale nespádl na zem, kde by se ušpinil, nýbrž do ešusu. Tedy hned dvě pěkné věci najednou a s tím se hnedle lépe usíná. Za deště, kus od Mory.

Ráno pro změnu opět prší.

Balím a jdu dál. Po chvíli se

ztrácím a přidávám si zacházku asi 8 km. OLÉ! Vše po silnici. Nohy už mám fakt zle zničený. V Moře kupuji chleba a nejlevnější pití, což byla, jen tak mimochodem, 1,5 l kola (byla levnější než nejlevnější půl litrová voda). Paní mi účtuje dva jejich frcky za PET láhev a ještě si cenu zaokrouhluje. Prý nemají menší mince než padesátníky- proto. Jdu dál dle plánu, až se mi do cesty postavila rastsuga neboli zaslon neboli útulna v Eldrisu, ALE, dámy, to byl luxus úplně nejmaximálnější. Palandy jaké nemáme ani my doma, dva krásné dřevěné stoly, pila, sekera, smeták a jiné undatry. Opodál studánka s pitnou vodou, mimochodem jedinou v celé oblasti, o které bych si to dovolil říci. Jenom kamínka trošku haprovaly. Fakt výborně jsem se vyspal a vážení- já, ač Čech, neukradl jsem vůbec nic ani tu palandu, jež se mi tak líbila. Jo a taky mi zbylo pouhých osm sirek na pět dní a dneska jsem zapálil oheň až na druhý pokus- jelito jedno. Je to jak nějaká Jáchymova hra- přežij s jednou sirkou na den.

Ráno mě budí krásná duha, ale dnešní den poslední pěkné, co jsem viděl. Hned poté začíná pršet. Vyrážím dál nejbrutálnějším marastem a sajgonem. Brodím se po kotníky v rašeliništi. Cestu lemují velké červené kříže, za ně už se vstupovat opravdu nevyplatí. Velké černé mastné oka rašeliniště na mě civí a nevěstí nic dobrého. Okolo rostou pokroucené borovice na půl uschlé, neustále bojující o prostor a živiny. A všude kolem strašidelné ticho- mrtvý les. Kde už je to fakt hodně špatné, tam je přes močál položený rozpůlený kmen. Z jednoho takového jsem sklouzl a už vězím po kolena ve smrduté břečce. Zpátky se vytahuju jak přes rantl bazénu. Je to tady opravdu dost drsné. Obrovská škoda, že nemám film ve foťáku. Přicházím do nějakého vývrtiště a začíná regulérní severská plískanice. Vichřice, kroupy, déšť a já přelézám padlé kmeny a zapadám do rašeliniště. Do toho ještě hromy a blesky. Kolem začínají padat stromy, všechno se láme praská, padá, fičí a je tu opravdu drsný hluk a lomoz. Strachy se mi svírá hrdlo. Schovávám se pod jeden vyvrácený kmen a začínám se modlit. Sice to neumím, ale ve chvílích zmaru a křeče se ze mne vždy stává věřící. Začínají padat kroupy jak dětská pěst, jsou to fakt rány. Padá to do té bažiny a strašně to cáká. OLÉ. Naštěstí to netrvá až tak dlouho, ale mě to přišlo jako věčnost. Za chvíli je zas všude mrtvé ticho, jen z oblak se tiše trousí mokrý těžký sníh. Jdu dál. Brodím se sněhem, kroupy a močálem. 12 km jsem šel čtyři hodiny. Tohle přece nemůže být normální turistická stezka, to ne. Pozdě večer jsem dorazil do další rastsugy. Tenhle už sice není tak komfortní, ale pila se sekýrou nechybí. Spí se na prknech a uprostřed je krb. Oheň tentokrát vzplanul na první sirku. Uvařil jsem si nechutné, nedovařené, neslané jáhly. Bylo to tak neuvěřitelně hnusné, že jsem do nich musel přimíchat zbytek koly. V noci je úplně brutální zima a navíc fouká pěkný orgán A LA MÍŠA.

Zato ráno je pěkný slunečný den. Sníh taje a já jdu pro vodu. Jsem překvapen, že Švédí označují jako pitnou vodu i to, v čem by si 90% Čechů neumylo ani nohy. Vypadá jako šípkový čaj, smrdí jak hnůj a nabírat by se dala vidlema. Ale kde to žije tam je mattoni. OLÉ a to se vyplatí. Já ji piju normálně a nic mi není. Jdu dál v bažinách, marastem a sajgonem, ale dneska mi alespoň sluníčko sluní. Až do další rastsugy. Oheň na první sirku k večěři hrách s tuňákem a živou vodou. V noci zima, prkna tvrdá. Brou noc.

K snídani už opravdu nemám co, a tak jdu sbírat houby, kterých je tu hafo. Takže dnešní menu: pečené červavé holubinky, hříbky a jiné undatry a k nim příkusuji zeleninový bujón (no spíž přilizuji, lébrž je docela silný). Jdu dál. Počasí ujde, jenom mrholí. Do další rastsugy jsem bohužel nedošel, a to jdu v kuse od rána do večera. Bez jídla. Je to špatné, zítra potřebuji být ve Stockholmu a do města mi chybí ještě 20 km tímhle terénem. Jsem úplně zničený. Opuchlé a zpružené nohy, na každém prstu

jeden plyskýř. Takže jsem si lehnul a v tu ránu jsem byl tuhej. Ale každá voda nakonec steče dolů a Stázina se dostane Kubovi za ženu.

Ráno se snažím rozdělat oheň a udělat si polévku. Mám poslední sirku. Jak to vždycky dělá Bruce Willis? Zapálí sirku-OH- vždyť mu zhasla, vždyť na tom

závisí osud celých Spojených států. Brusko pojď vymysli něco! A tu si vzpomene, že má v kapse sponku ze špekáčku. Nechá ji zmagnetovat střílkou kompasu a pak s ní točí v magnetickém poli, čímž vzniká střídavý elektrický proud, jehož výbojem zapálí troud a později i oheň OLÉ. Jenže já nemám

Další věc-příroda: mluví se tu o chudé květeně, ale já jsem byl nadchnutý bohatstvím rostlinné říše. Viděl jsem květiny, o kterých jsem před tím pouze četl v knihách ve smyslu VZÁCNÉ! A zde jsem se prodíral záplavou rojovníku bahenního (Ledum palustre), hamtal jsem jak slon a lámal větvičky i s plody šíchy černé (Empetrum nigrum), jež prý plodí zcela výjimečně. A já si tu baštím ty černé bobule jako neznaoboh (pravda že nebyly vůbec dobré) a pak jsem čvachtal v černém rašeliníšti schované příkrovem kyhanky sivolisté (Andromeda polifolia). A na sušších cestách se pod trávou plazily dlouhé stonky vranců (Huperzia) a plavuní (Lycopodium). A k tomu miliony tun borůvek, brusinek, vřesu, vřesovce. A ještě tisíce druhů (údajně 950) lišejníků a mechů. Pukléřky, dutohlávky, terčovky, havnatky, rašeliníky. A to vše vybarveno do palety barev, tak jako u nás podzimní listí stromů Českého středohoří... Ale ne jen o kytíčkách. Kdo může říci: „Viděl jsem živého tetřeva ve volné přírodě!“ Já ano. A nejen to. Losa s kopyty jak trychtýři. Cedule s návodem jak se chovat při střetu s medvědem a nebo vlčí smečkou. Rysí trus a stopy. Tohle přece není chudá příroda... A v neposlední řadě lidé. Všichni umí anglicky, jsou milí, vstřícní a přesto nepokřivení a hrdí. Na každém domě vlaje švédská vlajka. Někde malá a jinde velká. Oni jsou totiž hrdí na to, že jsou Švédi. Stopovat se dá pěkně, ale jezdit nákladem velice ztuhla. Nechci říct, že to nejde, ale hoboos na růžích rozhodně ustláno nemají.

sponku od špekáčku a navíc nejsem Bruska Wiliž. Sirku mi sfoukl vítr, takže polévku přivezu domů. Mám tak zdevastované a opuchlé nohy, že je nemůžu narvat do bot, a tak jdu v pantoflích. Po chvíli čvachtání v bažině opouštím stezku a šinu si to vstříc silnici. Je zima, občas sněží, občas prší. Stopuji, ale nikdo nezastavuje, až asi po hodině jeden starší pán- borec. Umí perfektně anglicky, ostatně jako všichni Švédi, což se o mě říci nedá, ale i tak jsme si celkem pokecali. V Leksandu zjišťuji, že na autobus rozhodně nemám, lébrž v pátek je cena o cca 30% větší. No ano dneska je pátek 26.9. a mě odjíždí zítra v 9:00 autobus do Prahy. Mám 137 Sk a 50 haléřů. Lístek stojí jako na potvoru 140 Sk. OLÉ. Jdu na stop, snad to stihnu. Za chvíli zastavuje starší tatík a veze mě do Borlänge odkud mi jede za 25 minut autobus do Stockholmu, na který sice nemám, ale koupím si lístek jen do Uppsaly a zbytek dojedu na černo. Bohužel si mě řidič zapamatoval a v Uppsale mě žádá, abych opustil přepravní prostor autobusu. Je čas na moji zbrusu novou fintu. Všichni tu umí perfektně anglicky, ale jsem zvědav, jak se vypořádají s tímhle:

„Sir, you have the ticket only to Uppsala, yes?“

„Yes!“

„So, take off this bus, please.“

„But I cannot take off!“

„Why?“

„Because I'm penning!“ aha dostal jsem ho.

Tápe a s ním i celý autobus. Nikdo neví. 1:0 pro mě

„What does mean penning?“

„No to je přece když péro péroje,“ říkám mu česky a ukazuju mu to rukama. Nechápe, „or when I haven't got ticket, haven't got money and very very need go to Stockholm,“ tímhle jsem to asi pokazil. Řidič mě vyhazuje a srovnává tak na 1:1. Navíc odjíždí ➔ 1:2! To je konec. Už je tma, ale jdu na stop, já se tam prostě musím dostat. Ovšem zastavuje hned druhej auták, čemuž jsem opravdu nevěřil a vezu se až do Stockholmu. Těsně před ním předjíždíme autobus, ale jsem chlap a řidičovi neukazuji prostředníček. Pouze na něj vyplazuji jazyk a srovnávám tak na konečných 2:2

ve Stockholmu tvrdnu na nádraží. Jak ubývá dne přibývá negrů, mulatů a přibíblejch mániček s vlasama v ponožce. Taky jsou tu děvky. Jedna padesátiletá děvka do mě tlačí, že nejlepší sex je s vyzrálýma, zkušenýma děvkama. NÉÉÉÉ. Ten můj malej piňďa skoro utek. Pak mě vyhazuje snědí

policajt ven, kde je to fakt vostrý. Jak u nás na silvestra. Strašně se tu chlastá, řinčí tu sklo, padá plot, někdo zpívá. Kus za centrem v parku před nějakým chrámem je klid. Tam také dnes složím své kosti.

Ráno vstávám už v pět, aby mě někdo nepřekvapil. V centru je ještě živo a strašný bordel. Ale je tu i spousta nedojedků a nedopitků, čehož bohatě využívám, lébrž už jsem dva dny neměl v hubě.

Cesta domů je celkem v poho. Akorát na trajektu tu docela houpe, že ani nemůžu stát a pak jsme ještě na nějakém německém odpočívadle nechali nějaký dyliny a museli nám je přivést flojdi. Takže Hålla där milé Švédsko. Neviděli jsme se naposledy, zalíbila se mi tvá drsná příroda, tvé vikingské ženy- silné, velké a krásné.